

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **N. B.**, nar. X, st. příslušnost X
t. č. X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2021, č. j. OAM-909/ZA-ZA11-D07-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Spolková republika Německo.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost předání žalobce do Německa s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zcela obecně konstatuje, že neexistuje žádné rozhodnutí na úrovni Evropské unie nebo Evropského soudu pro lidská práva, které by deklarovalo systémové nedostatky v Německu; UNHCR nevydal žádné stanovisko požadující zdržení transferů do Německa; Německo je členským státem EU, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy, je považováno za bezpečnou zemi a o neexistenci obav z německého azylového systému svědčí i to, že zde požádají ročně o mezinárodní ochranu desetitisíce uprchlíků. Toto obecné a formální posouzení neodpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž jsou správní orgány vždy povinny zabývat se tím, zda přemístění žadatele do určeného členského státu není vyloučeno z důvodů existence systémových nedostatků azylového řízení, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Jejich závěry musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému, které jsou součástí spisu.
3. Neexistence rozhodnutí ESLP nebo Soudního dvora EU neznámá, že správní orgán může rezignovat na posouzení aktuální situace v Německu. Právě skutečnost, že v Německu žádají o azyl tisíce uprchlíků, může svědčit o nadměrném zatížení německého azylového systému. Dle žalobce ze zprávy Asylum Information Database k situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Německu vyplývá, že podmínky v ubytovacích zařízeních někdy nejsou dostačující, ta jsou často vzdálena od měst či obydlených oblastí, není v nich zaručeno soukromí a někteří žadatelé se potýkají se zdravotními problémy. Příjímací podmínky žadatelů proto dle žalobce nejsou tak bezproblémové, jak tvrdí žalovaný.
4. Žalobce se domnívá, že jeho transfer do Německa by byl nepřiměřeným zásahem do jeho práva na soukromý a rodinný život. V České republice se totiž nachází jeho partnerka, která je žadatelkou o mezinárodní ochranu. Pokud by byl žalobce transferován do Německa, byl by znemožněn kontakt mezi ním a jeho přítelkyní, která by nadále pobývala na území ČR bez možnosti vycestování za žalobcem. Žalobce je toho názoru, že takový postup by byl v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, který zaručuje právo na soukromý a rodinný život.
5. Podle žalobce nemělo vůbec k zahájení dublinského řízení dojít, a to s ohledem na čl. 10 nařízení Dublin III, podle něhož *pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.* Za rodinného příslušníka se podle čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III považuje i nesezdaná partnerka žadatele, se kterou žije v trvalém vztahu. V souladu s bodem 18 nařízení žalobce i jeho partnerka shodně uvedli, že chtějí být spolu a rádi by žili společně. Jelikož je partnerka žalobce, se kterou je přes tři roky v trvalém vztahu, je žadatelkou o mezinárodní ochranu na území ČR, a stále nebylo vydáno prvoinstanční meritorní rozhodnutí, neměl správní orgán s ohledem na ustanovení nařízení Dublin III a právo žalobce na soukromý a rodinný život určovat jako zemi příslušnou k posouzení žádosti žalobce Německou spolkovou republiku a měl přistoupit k meritornímu posouzení jeho žádosti. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalobce taktéž v žalobě požádal o přiznání odkladného účinku.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření považuje napadené rozhodnutí za zákonné a správné. Žalovaný se také zabýval skutečností, zda v případě Německa existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatele, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Dospěl přitom k závěru, že takové riziko v případě žalobce nehrozí. Informace o zemi původu jsou dle žalovaného objektivní a podepřené relevantními a dohledatelnými zdroji, které žalobce mohl v případě nesouhlasu zpochybnit. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
9. Žaloba **není** důvodná.
10. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.
11. Ze správního spisu i vyjádření samotného žalobce vyplývá, že žalobce před podáním nynější žádosti požádal o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo dne 4. 9. 2016 a dne 22. 6. 2021. V souladu s čl. 14 nařízení Dublin III je proto k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušná právě Spolková republika Německo, neboť kritéria dle předchozích článků nařízení nejsou v případě žalobce naplněna. Spolková republika Německo již svou příslušnost uznala, což taktéž vyplývá ze správního spisu.
12. Ve věci žalobce nejsou splněny podmínky použití čl. 10 nařízení Dublin III, podle něhož *pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně*. Jak vyplývá z čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III, „rodinným příslušníkem“ ve smyslu nařízení jsou dále vyjmenovaní členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, **pokud tato rodina existovala již v zemi původu (zvláště krajským soudem)**. O takový případ se v nynější věci nejedná. Přítelkyně žalobce (státní příslušnice Ukrajiny) s žalobcem v zemi původu nikdy nežila, seznámili se až v průběhu pobytu žalobce ve Spolkové republice Německo. Touto otázkou se žalovaný zabýval na str. 7 napadeného rozhodnutí.
13. Co se týče namítaného zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, tím se žalovaný zabýval v souvislosti s úvahami stran použití diskrečního oprávnění dle čl.

17 odst. 1 nařízení Dublin III. Konstatoval, že žalobce pobývá s půlročním přerušením od roku 2016 na území Spolkové republiky Německo a kromě přítelkyně nemá na území ČR žádné jiné vazby. Na území Spolkové republiky Německo žalobce s přítelkyní nesdílel společnou domácnost. Žalovaný dále zdůraznil, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života zpravidla může způsobit až dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky; že by k němu došlo již samotnou nutností vycestování, bude zpravidla výjimkou. Žalobci zároveň není znemožněno požádat o některý druh pobytového oprávnění.

14. S uvedeným posouzením se krajský soud zcela ztotožňuje. Dodává, že přítelkyně žalobce je sice žadatelkou o mezinárodní ochranu, nicméně doposud naprostou většinu společného života realizovali právě ve Spolkové republice Německo, a ani jeden z nich nemá dle podkladů shromážděných ve správním spise v České republice vytvořeny žádné pevnější vazby. K nepřiměřenému zásahu do práva garantovaného čl. 8 Úmluvy tedy napadeným rozhodnutím nedošlo.
15. Žalobce dále namítá, že žalovaný nedostatečně zkoumal důvody nemožnosti přemístění žalobce do Německa dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
16. Úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn. Pokud taková úvaha absentuje, je rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Závěry správního orgánu musí mít oporu v relevantních informacích o zemi původu, které jsou součástí správního spisu (žalobcem odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27, a ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44).
17. Otázkou existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, které by mohly poukazovat na riziko nelidského či ponižujícího zacházení, se žalovaný v nynější věci zabýval na str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí. Jak již žalobce předeslal v žalobě, žalovaný konstatoval, že neexistuje žádné rozhodnutí či stanovisko na úrovni Evropské unie, Evropského soudu pro lidská práva nebo UNHCR, které by deklarovalo systémové nedostatky v Německu či požadovalo zdržení transferů do Spolkové republiky Německo. Německo dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy, je považováno za bezpečnou zemi a požádají zde ročně o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků. Žalovaný taktéž odkázal na popis systému azylového řízení v Německu, který popsal ve zprávě Německo, Informace OAMP, ze dne 17. 2. 2021, přičemž žalobce kvalitu německého azylového systému v průběhu řízení nijak nezpochybnil.
18. Uvedená zpráva byla zpracována s využitím mnoha dalších zdrojů informací o Německu z let 2018 – 2021 (tedy, žalovaný vycházel z mnoha různých zdrojů, jak žalobce v žalobě požaduje) a závěry žalovaného s informacemi o fungování azylového systému v Německu dle uvedených zdrojů korespondují. S podklady rozhodnutí se žalobce před vydáním rozhodnutí mohl seznámit, což ovšem odmítl, nic dalšího doložit nepožadoval a toliko uvedl, že situace v Gruzii se ještě zhoršila.
19. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016 – 52, evropský azylový systém je „založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že

zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamena, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.“

20. Jelikož v otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry, pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostatkách v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019 – 41). Obdobně dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 3. 2019, *Jawo*, C-163/17, bod [90], „*má-li soud, který rozhoduje o oprávněm prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob.*“ K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020 – 27).
21. Žádné takové konkrétní skutečnosti žalobce v průběhu správního řízení nevznášel. Žalobní tvrzení o nadměrném zatížení německého azylového systému je pouhou nepodloženou spekulací žalobce. Vzdálenost ubytovacích zařízení od center měst či obydlených oblastí ani případné nedostatky ohledně soukromí (žalobce nadto neuvádí, v čem konkrétně tyto nedostatky mají spočívat), dle krajského soudu zcela jistě nedosahuje obzvláště vysoké míry závažnosti srovnatelné s mučením či nelidským či ponižujícím zacházením tak, aby bylo možné konstatovat systémové nedostatky německého azylového systému. Se zdravotními problémy se potýkají nejen někteří žadatelé o mezinárodní ochranu, ale i někteří občané EU. Bez upřesnění nelze z tohoto žalobního tvrzení dovodit vůbec nic. Pakliže ve Spolkové republice Německo existují stran azylového systému nějaké nedostatky, žalobce na žádné takové, které by bylo možné vyhodnotit jako závažné, nepoukazuje.
22. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalovaný řádně odůvodnil příslušnost Spolkové republiky Německo pro posouzení žádosti žalobce (přičemž tato svou příslušnost uznala), transfer žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho práva dle čl. 8 Úmluvy, a žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval možností předání žalobce do Spolkové republiky Německo s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a jeho úvahy mají oporu v podkladech správního spisu, které jsou pro účely napadeného rozhodnutí dostatečné. Žalobní námitky proto neshledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud samostatně nerozhodoval, neboť po učinění nezbytných procesních úkonů rozhodl ve věci; rozhodnutí o odkladném účinku by proto nemělo žádný smysl.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 14. ledna 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce